

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo Unii Europejskiej, w szczególności art. 6 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 ⁽¹⁾ w związku z motywem 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 832/2005 ⁽²⁾ oraz art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1972/2003 ⁽³⁾ Komisji zabrania ustalania stanu nadmiernych zapasów podmiotu gospodarczego w taki sposób, że od nadmiernych [sic] zapasów (jako zapasów do przeniesienia) odejmuje się średnie zapasy podmiotu gospodarczego zwiększone o współczynnik 1,2 w dniu 1 maja ostatnich — nie więcej niż czterech — lat działalności przed 1 maja 2004 r.?

Jeżeli na pytanie to należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy odpowiedź byłaby inna, gdyby przy określaniu stanu zapasów do przeniesienia i nadmiernej nadwyżki można było uwzględnić wzrost wielkości produkcji, przetworzenia lub sprzedaży podmiotu gospodarczego, czas dojrzewania odpowiednich produktów rolnych, czas tworzenia zapasów oraz inne okoliczności niezależne od podmiotów gospodarczych?

2) Czy uznanie całych zapasów produktu rolnego, które znajdują się w posiadaniu podmiotu gospodarczego w dniu 1 maja 2004 r., jako jego nadmiernych zapasów, jest zgodne z celem prawa Unii Europejskiej, w szczególności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003?

3) Czy w sytuacji, w której podmiot gospodarczy rozpoczął swoją działalność związaną z danym produktem rolnym mniej niż rok przed dniem 1 maja 2004 r., prawo Unii Europejskiej, w szczególności art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 oraz art. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004, stoi na przeszkodzie temu, aby ten podmiot gospodarczy był zobowiązany do udowodnienia, iż stan zapasów produktu rolnego znajdujących się jego posiadaniu w dniu 1 maja 2004 r. odpowiada stanowi zapasów produktu rolnego, który normalnie wyprodukowałby, sprzedał lub w inny sposób przeniósł lub nabył odpłatnie lub nieodpłatnie?

Jeżeli na pytanie to należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy odpowiedź byłaby inna, jeżeli organ niezależnie od ciężaru dowodu spoczywającego na podmiocie gospodarczym byłby zobowiązany, biorąc za podstawę złożoną przez ten podmiot deklarację dotyczącą danego produktu rolnego, uwzględnić przy ustaleniu zapasów do przeniesienia i nadmiernej nadwyżki podmiotu gospodarczego wzrost wielkości jego produkcji, przetworzenia lub sprzedaży oraz jego zapasów po dniu 1 maja 2004 r.?

4) Czy pobieranie opłaty od nadmiernych zapasów jest zgodne z celem rozporządzeń Komisji (WE) nr 1972/2003 i nr 60/2004 również wtedy, gdy u podmiotu gospodarczego na dzień 1 maja 2004 r. zostanie ustalona nadmierna nadwyżka, ale wykaże on, że ze sprzedaży nadmiernej nadwyżki po dniu 1 maja 2004 r. nie uzyskał rzeczywistej korzyści w postaci różnicy cenowej?

5) Czy art. 6 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004, zgodnie z którym w ramach ustalenia nadwyżek cukru, izoglukozy i fruktozy uwzględniane są m.in. zdolności magazynowe, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji kiedy zdolności magazynowe podmiotu gospodarczego w ciągu roku poprzedzającego przystąpienie zwiększyły się, stanowi to podstawę do tego, aby znajdującą się w posiadaniu podmiotu gospodarczego w dniu 1 maja 2004 r. nadmierną nadwyżkę produktu rolnego ustalić w niższym wymiarze niezależnie od jego działalności gospodarczej oraz zakresu przetworzenia produktów rolnych i odpowiednich zapasów w latach prowadzenia działalności przed 1 maja 2004 r. oraz w dwóch latach po 1 maja 2004 r.?

6) Czy art. 10 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 stoi na przeszkodzie dochodzeniu opłaty od nadmiernych zapasów od podmiotu gospodarczego w drodze decyzji podatkowej, jeżeli ta decyzja została wprawdzie wydana w czasie obowiązywania rozporządzenia — w dniu 30 kwietnia 2007 r., ale zgodnie z prawem krajowym zaczęła wywierać skutki prawne wobec podmiotu gospodarczego dopiero po utracie mocy obowiązującej rozporządzenia Komisji, a prawo krajowe nie przewiduje terminu dochodzenia opłaty od zapasów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji (Dz.U. L 9, s. 8).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 832/2005 z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie określenia nadwyżkowych ilości cukru, izoglukozy i fruktozy dla Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 138, s. 3).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków do przeniesienia przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 293, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-561/07)

(2008/C 64/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Enegren i L. Pignataro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy postanowienia art. 47 ust. 5 i 6 ustawy nr 428 z dnia 29 grudnia 1990 r. w razie niewypłacalności pracodawców w rozumieniu art. 2 ust. 5 lit. c) ustawy z dnia 12 sierpnia 1977 r. nr 675 w taki sposób, że w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, które znalazły się „w trudnej sytuacji ekonomicznej” prawa pracowników wymienione w art. 3 i 4 dyrektywy 2001/23/WE nie są zagwarantowane, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom na mocy tej dyrektywy
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że przepisy ustawy nr 428/1990 (art. 47 ust. 5 i 6) naruszają dyrektywę 2001/23/WE ⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, ponieważ pracownicy przedsiębiorstwa należącego do systemu Cassa integrazione guadagni straordinaria (specjalny fundusz gwarantowanych świadczeń, CIGS) przejmowani przez przejmującego przedsiębiorstwo tracą prawa, o których mowa w art. 2112 kodeksu cywilnego, za wyjątkiem gwarancji zapewnionych na podstawie porozumień ze związkiem zawodowym (klauzula „najwyższego uprzywilejowania” zawarta w art. 47 ust. 5).

Oznacza to, że pracownicy przedsiębiorstwa należącego do CIGS i znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej nie otrzymują, w razie przejęcia przedsiębiorstwa uprawnień ustanowionych na mocy art. 3 i 4 dyrektywy.

Jeśli chodzi o art. 47 ust. 6, to przewiduje on, że pracownicy, którzy nie staną się pracownikami przejmującego, dzierżawcy lub nowego pracodawcy mają pierwszeństwo do zatrudnienia przez tego ostatniego przez okres jednego roku od daty przejęcia lub w dłuższym okresie ustalonym w porozumieniach zbiorowych. Artykuł 2112 kodeksu cywilnego nie stosuje się do tych pracowników, którzy zostali zatrudnieni przez przejmującego, dzierżawcę lub nowego pracodawcę po przejęciu przedsiębiorstwa.

Rząd włoski nie zakwestionował analizy Komisji, na której podstawie pracownicy przedsiębiorstwa należącego do CIGS i znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej nie otrzymują, w razie przejęcia przedsiębiorstwa, uprawnień ustanowionych

na mocy art. 3 i 4 dyrektywy. Rząd ten jednak twierdził, że w niniejszej sprawie art. 5 ust. 3 dyrektywy znajduje zastosowanie.

Komisja zauważa w swojej skardze, że przepis ten zezwala, w razie przejęcia przedsiębiorstwa, gdy zbywający znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej, na zmianę warunków zatrudnienia pracowników celem ochrony miejsc pracy poprzez zapewnienie dalszego istnienia przedsiębiorstwa, zakładu lub części przedsiębiorstwa lub zakładu. Jednakże, przepis ten uprawnia państwo członkowskie wyłącznie do zezwolenia zbywającemu i przedstawicielom pracowników na zawarcie porozumienia w sprawie zmiany warunków zatrudnienia w pewnych okolicznościach, a nie na wyłączenie — jak to robi art. 47 ust. 5 i 6 ustawy nr 428/90 — stosowania art. 3 i 4 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz. U. L 82, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-562/07)

(2008/C 64/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R. Lyal i I. Martinez del Peral Cagigal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że różnicując zyski kapitałowe uzyskane w Hiszpanii przez nierezydentów i rezydentów do dnia 31 grudnia 2006 r. Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 39 WE i 56 WE oraz art. 28 i 40 Porozumienia EOG.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.